

ELISE KOVA

KONIEC ZEMSKÉHO
KRÁĽOVSTVA

MÁGIA ŽIVLOV 3

COO
BOO

Koniec Zemského kráľovstva

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Elise Kova
Koniec Zemského kráľovstva – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ELISE KOVA

KONIEC ZEMSKÉHO KRÁĽOVSTVA

MÁGIA ŽIVLOV 3

Z angličtiny preložila

Gabriela Patkolová

COO
BOO

*Pre Katie a Nicka,
za všetky tie nekonečné noci, keď ste strážili zdravý rozum
tejto Veternej čarodejky.*

PRVÁ KAPITOLA

Vhalla padala.

Vietor jej hučal v ušiach, keď sa hlavou dolu rútila do najhlbšej priepasti na svete. Jej mágia iskrila a prskala, keď sa pokúšala dostať bližšie k mužovi, ktorý sa kotúľal vzduchom pod ňou.

Rameno natahovala tak, až to bolelo. Ich pohľady sa stretli. Dokáže to. Dočiahne ho – musí. Jej tmavovlasý princ na ňu hľadel dohora v nevýslovnej panike, šepkajúc jej meno ako modlitbu vo vetre.

Keď Vhalline zakrvavené prsty hrabli do prázdna a len tesne minuli tie jeho, zvrieskla od mučivého zúfalstva, no snažila sa napriahnúť na ešte jeden pokus zachytiť ho – práve keď jeho telo drsne narazilo na skaly pod nimi.

Vhalla sa prudko posadila a striasla zo seba všetky prikrývky, čo na ňu navrstvili. Ruku vystierala pred seba, prázdnu. Po obočí jej stekali kvapky studeného potu a hlava sa jej točila. Dvojica

rúk jej zovrela dľaň a Vhalla pohľadom kľzala po južansky bledej pokožke hore k blankytno modrým očiam.

„Fritz?“ vydýchla zmätene.

„Vhal, vďaka ti, Matička!“ Fritz ju pustil, aby sa jej vzápätí hodil okolo krku.

Vhalla sa snažila upratať si v hlave a prinútiť ju, aby znovu fungovala. Ležala vo vojenskom stane, svetlo dnu prenikalo cez plachtovinu zahádzanú vrstvou konárov a machu. Pošúchala si hlavu a ohmatala obvazy, ktorými bola omotaná.

Obvazy... Krv... *Dokaličený muž v čiernom brnení a v kaluži vlastnej krvi.*

„Aldrik?“ spýtavo sa otočila k Fritzovi.

Južan sa strhol pod náhlou intenzitou jej pohľadu. „Vhal... Ty... Musí ťa prezrieť Elecia, keď už si sa prebrala.“ Fritz sa jej nedokázal pozrieť do očí.

„Aldrik?“ zopakovala piskľavým hlasom.

„Zájdem po ňu. Prespala si takmer dva dni a...“

Vhalla hrabla po svojom bľabotajúcom priateľovi a schmatla ho za halenu tesne nad drôtenou košeľou. Pritiahla si ho bližšie, skrúcajúc látku prstami. Fritzovi sa v tvári miešala bolesť so strachom, čo u neho ešte nevidela. Vhallino srdce sa nevedelo rozhodnúť, či má vyskočiť z hrude alebo úplne zastať.

„Kde je Aldrik?“ Ruky sa jej triasli od sily, akou sa v hrôze držala Južana.

„Vhal, princ, ten pád, on...“ Fritzove oči jej rozpovedali zvyšok.

„Nie...“ Hlava jej klesla, keď ju naplno zasiahol šok. Nebola dosť rýchla. *Nebola dosť rýchla a Aldrik bol teraz...*

„Žije.“ Fritz jej nežne priložil dlane na plecía a Vhalla mu bola vďačná, lebo potrebovala oporu.

Roztrasenými prstami mu prešla po lícach, akoby chcela do seba vpiť pravdu, ktorú vyslovili jeho pery. Jej radosť však kalili obavy zrkadliace sa v očiach jej priateľa. „Čo?“ zachripela. „Čo sa stalo?“

„Nie je na tom dobre.“ Fritz pomaličky pokrútil hlavou.

„Kde je?“ dožadovala sa Vhalla.

„Vhal, nemôžeš.“ Stisk na jej plecích zosilnel.

„Kde je?“ Nedokázala dýchať. Zrazu sa jej nedostávalo vzduchu; určite sa udusí, ak ju nepustia za ním. „Musím ho vidieť.“

„Nemôžeš...“

Už nepočúvala nijaké namietky. Vyskočila na nohy a vybehla zo stanu ešte skôr, než Fritz dopovedal. Celé telo ju bolelo a z rýchlych pohybov sa jej opäť točila hlava. Bolesť utlmil pohľad na tábor. Bol obohnaný zákopmi. Stany boli pozakrývané kamuflážou, na stromoch hliadkovali lučištníci a dokola bol vytvorený ochranný periméter – vojaci sa tu rozložili a plánovali sa tu zdržať.

„Vhalla, prosím, musíš sa vrátiť do postele,“ žobronil Fritz.

„Kde je?“ Vytrhla si rameno z Fritzovho zovretia a pokúšala sa odhadnúť, v ktorom stane by mohli ukrývať korunného princa. Pohľad jej pristál na stane s dvomi vojakmi po oboch stranách a rozbehla sa.

Kým sa vojaci rozhýbali, bola takmer dnu.

Takmer.

Narazila do jedného z nich, ktorý si zastal medzi ňu a vchod. Šokovaná zažmurkala. „Nechaj ma vojsť,“ prikázala mu výhražne.

„Máme rozkaz, že dnu nesmie nik okrem Cisára, jeho rodiny, klerikov a poradcov.“ Vojaka zjavne netešilo, že jej musí zvestovať tú nepríjemnú správu. V každom jeho slove bolo cítiť náznak súcitu.

„Nechaj ma vojsť.“

„Mrzí ma to, ale nesmiem. Máme príkazy.“

Vhalla vedela, že ju prosí o porozumenie. Rozumela mu dokonale. Rozumela tomu, že jej pre nič za nič bránia ísť za Aldrikom. No potrebovala vidieť svojho princa; nebol živý, kým ho nevidela.

Nohami sa zaprela do zeme a zovrela päsť. Jej mágia sa ešte nestačila obnoviť od vysilenia počas pádu, a keď sa k tomu pridružili fyzické zranenia, Vhalla sa cítila slabunká ako dieťa. No nemienila pripustiť, aby to na nej bolo vidno. „Nechaj ma vojsť, inak...“

„Inak čo?“

Vhalla stuhla krv v žilách. Pomaličky sa otočila tvárou k najmocnejšiemu mužovi na svete, Cisárovi Solarisovi. Aldrikov otec si ju premeral s neskrývaným pohrdaním. Vinil ju za stav svojho syna. *No, konečne mali niečo, na čom sa zhodli.*

„Vráť sa do svojho stanu, Yarlová,“ prikázal.

Vhalla sa párkrát zhlboka nadýchla. Bola majetkom koruny. Tento muž ju vlastnil, kým mu nezaručí jeho víťazstvo nad Severom. A ak platilo ultimátum, ktoré jej dal pred pár dňami, jej sloboda závisela aj od ukončenia vzťahu s jeho synom – vzťahu, ktorý sa začal takmer pred rokom, vzťahu, ktorý z nej urobil tajnú lásku korunného princa Aldrika.

„Nepočula si ma?“ širokoplecí južanský panovník pristúpil o krok bližšie.

Vo vzduchu viselo napätie a vojaci za ňou zadržali dych.

„Vhalla, výborne – si hore.“ Vhalla sa otočila a uvidela, ako sa plachta na Aldrikovom stane zatvorila za Eleciou. „Musím ťa skontrolovať.“ Žena prešla pomedzi vojakov a vzala Vhallu pod pazuchu. Ešte nikdy neboli so snedou ženou v takom tesnom fyzickom kontakte. „Poďme!“

Až na rozkaz v Eleciinom hlase sa Vhalla konečne rozhýbala. Dovolila žene, aby ju viedla späť do stanu, ktorý práve opustila. No jej pohľad zostával vzdorovito vpitý do Cisárovho. Pred ňou Aldrika neskryje, nie, pokým ešte dýcha.

„Vlez tam,“ zamrmlala Elecia a v podstate Vhallu vsotila do jej stanu, rovno na Fritza.

„Čo máš za problém?“ Vhalla zažmurkala na gániacu ženu, ktorá v ničom nepripomínala ustarostenú kleričku, ktorá ju práve odprevadila cez celý tábor.

„Čo za problém máš ty?“ zasyčala Elecia a klesla na kolená oproti Vhalle. „Počas toho pádu si potratila aj tú štipku rozumu, čo si mala? Teraz nie je najvhodnejší čas provokovať Cisára.“

„Z vysoka kašlem na...“ Fritz jej nasilu zapchal ústa dlaňou, aby jej zabránil vysloviť tie zradcovské slová. „Môžeme sa všetci trochu vydýchať, prosím?“ Fritz vystrel voľnú ruku k Elecii.

Vhalla zazerala na kučeravú ženu. Priateľka alebo nepriateľka? Stále nevedela, na ktorej strane stojí Aldrikova sesternica. Bolesť a zlosť v Eleciiných smaragdových očiach Vhalle prezradili, že aj ona mala rovnaký problém definovať, ako sú na tom.

„Čo je s Aldrikom?“ spýtala sa to jediné, o čom by sa mohli baviť pokojne, len čo Fritz odtiahol ruku z jej úst.

„Nie.“ Elecia zavrtila hlavou. „Pýtať sa budem ja.“

„Čože?“

Žene sa podarilo vyvieť Vhallu z rovnováhy a chopila sa príležitosti. „Ako medzi tebou a mojím bratrancom vzniklo Puto?“

Spomedzi všetkých tých otázok, ktoré Vhalla čakala, že sa jej spýta, Elecia si vybrala tú, ktorú by netipovala ani vo sne. Zaskočená vyhabkala: „A-ako?“

„Neprekvapuje ma, že si mi to nepovedala ty,“ durdila sa Elecia. „Ale on?“ Plná pochybností popoťahovala svoje špirálovité kučery. Rýchlo sa však spamätala a opäť sa rozzúrila. „Čo si mu urobila? Čím si sa mu vyhrážala, aby o tom mlčal?“

„Ako sa opovažuješ?!“ Vhalla by jej najradšej vydriapala tie vyčítavé oči z jamôk. Mala chuť roztrhať ju na kusy. „Ak si myslíš, že by som niekedy urobila niečo, čo by mu ublížilo...“ Bola taká nahnevaná, že nedokázala sformulovať vetu.

„Prestaňte, obe!“ Fritz v živote nepoužil taký prísny tón a obe ženy to okamžite zarazilo. „Nie ste nepriateľky. Bojujete na tej istej strane.“

Vhalla sa zamračila na Eleciu a tá jej výraz opätovoľala.

„Elecia, vieš, že Vhalla by Aldrikovi nikdy neublížila.“ Otočil sa k Vhalle. „A ty, Vhal, si nevieš predstaviť, ako sa Elecia bála o princa, ale aj o teba.“

Elecia namosúrene civela do kúta stanu, frustrovaná, že ju Fritz tak kompromitoval.

„Ako si to zistila?“ Vhalla hodila škriepky za hlavu.

„Nezistila by som to, keby som vás neliečila oboch. Väčšina klerikov, mágov či nemágov, by to nezistila.“ Elecia nevynechala

príležitosť vystatovať sa. „No všimla som si, že keď sa polepšilo tebe, tak aj jemu. Okrem toho, aj jeho mágia bola *iná*, keď som ho prezrela magickým zrakom. Postrehla som to už na Križovateľke, keď som ho liečila, ale považovala som to za vedľajší účinok jedu; a keď vyzdravel, zamaskovala to jeho sila. Preto som si nebola istá, kým mi to Fritz nepotvrdil.“

Vhalla zagánila na Fritza a toho zrazu náramne zaujímala špi-na pod jeho nechtami.

„Ako k domu došlo?“ Elecia sa zhlboka nadýchla. „Viem, že nie v Priesmyku. Toto spojenie je hlbšie, staršie, stabilnejšie.“

Vhalla si vzdychla a dľaňami si pošúchala oči. Túžila vidieť Aldrika. No keď to nešlo, u Elecie mala najväčšiu šancu zistiť pravdu o jeho stave. A ak to znamenalo, že musí vyhovieť otravnej paničke, tak dobre. „To ja som vytvorila Puto...“

Pre Fritza to nebolo nič nové. Vhalla sa jemu a ich, dnes už mŕtvej, priateľke Larel zdôverila pred mesiacmi. No niektoré detaily si vtedy nechala pre seba, tak so zaujatím počúval. Elecia na ňu skepticky žmúрила, akoby sa jej nechcelo veriť príbehu o učnici z knižnice, ktorá vytvorila magickú formulu a tým aj Puto s korunným princom, čím mu zachránila život.

Keď raz začala rozprávať, nedokázala prestať. Tie týždne a mesiace z nej pryšťali, kým im nevyrozprávala všetko. O Pute, o Noci ohňa a vetra, ako s Aldrikom rozšírili Puto Spojením a ako jej jeho mágia už nemohla ublížiť. Všetko to zo seba dostala von. Tajomstvá, ktoré si tak chránila a ktorých sa vzdala, len aby sa utvrdila v tom, že žije, a aby získala dôveru ženy, ktorá jej to mohla potvrdiť.

Len čo Vhalla dohovorila, Elecia si prešla palcom po perách a zamyslene si obhrýzala necht. „To by vysvetľovalo mnohé,“ zamrmlala.

„A teraz mi povedz ty, ako je na tom Aldrik,“ zopakovala opatrne Vhalla.

„Nie dobre.“ Elecia pokrčila plecami.

Vhalla si všimla, ako sa Elecia zhrbila od únavy, a pripravila sa na najhoršie.

„Nemal by byť medzi živými.“ Sťažka si povzdychla. „Ale už rozumiem, prečo je. Ako som povedala, to Puto je hlbokým spojením medzi vami dvomi. Nič také som dosiaľ nevidela, aj keď s Putami nemám veľké skúsenosti... Tak či onak, nepochybujem o tom, že pri živote ho držíš ty.“

„Ja?“ Úľava ustúpila novému strachu.

„Puto si vytvorila ty a tvoja mágia funguje ako kotva. Ako som vravela, keď si pookriala ty, polepšilo sa aj jemu. Čím si bola silnejšia, tým viac si mala na rozdávanie...“

„Takže bude v poriadku?“ prerušila ju netrzeplivo.

„To som nepovedala.“ Tie slová Vhallu zasiahli ako ostrý nôž v hrudi.

„Ale, veď m-mne je už lepšie,“ vyhrkla.

„Nie, od toho máš ešte ďaleko.“ Elecia nič neprikrášľovala. „Nie si ešte zdravá a tým, že udržiavaš pri živote aj jeho, sa tvoja liečba predĺži o deň – prinajmenšom – v porovnaní s tým, čo by si tvoje telo vyžiadalo. Jeden človek neudrží pri živote dvoch; taká silná nie si.“

„Bude v poriadku.“ Nič iné si Vhalla nepripúšťala.

„Ty si ho nevidela!“ zahriakla ju Elecia. „Robím, čo môžem, no naše zásoby sa stenčujú. Je slabý a chradne – snažím sa, aby sa mu aspoň nepohoršilo. No nepreberá sa. Stratil veľa krvi a na hlave utŕžil obrovskú ranu.“ Pod ťarchou pravdy začínala jej maska nezaujatej kleričky opadať. „Neviem, či to bude ešte Aldrik, keď sa preberie.“

Na trojicu doľahlo ticho, kým spracúvali Eleciine slová. Vhalla zvierala svoju košeľu na bruchu. Svet bol krutý, *prliš krutý*.

„Nie,“ zašepkala Vhalla. Odmietala uveriť, že by ho Bohovia nechali nažive, len aby mohla sledovať, ako zomiera alebo ako sa z neho stane iný muž. „Čo bude ďalej?“ Nemuseli ste byť vojnový stratég, aby vám došlo, že hrať sa na mŕtveho chrobáka v srdci nepriateľského územia nebol najlepší nápad.

„Ešte neviem. Naposledy som počula, že Cisár s veliteľmi o tom stále diskutujú. Mne nič neprezradí.“ V Eleciinom tóne bolo počuť, že sa jej to úprimne dotklo.

Vhallina myseľ uvažovala tak rýchlo, ako už dávno nie. Akoby sa znovu predierala hlbokými poznatkami Imperiálnej knižnice. Myšlienky jej bzučali v hlave a sústredili sa na jediný inštinkt: zachrániť muža, ktorého milovala.

„Čo potrebuješ, aby si ho zachránila?“

„Viac liekov, čisté obvazy, skutočné jedlo – aj keby som mu ho mala napchať do hrdla – a miesto, kde môže odpočívať bez ustavičného strachu, či nás nenapadnú.“ Elecia nevymenovala nič, čo by už Vhalla sama neodhadla.

„Hlavné mesto Severu, Soricism.“ Vhalla vedela, že pred mesiacmi sa pri ňom usadila armáda, ktorá mesto oblieha. Išlo

o jednu z prvých vecí, ktoré Cisár oznámil ľudu po jeho návrate do Hlavného mesta Ríše, ešte predtým, ako sa Vhalla stala Veternou čarodejkou.

Elecia prikývla. „Lenže v tomto stave s ním nemôžeme hýbať. Na presun by musel zosilnieť. A keď ním aj budeme môcť hýbať, budeme postupovať veľmi pomaly a nemáme dosť mužov na odrazenie útokov.“

„Tak sem musíme dostať lepšie lieky, aby ho uzdravili; lieky a viac vojakov. Na jeho ochranu pri presune,“ uvažovala nahlas Vhalla.

„Na čo myslíš?“ Fritz rozoznal výraz na Vhallinej tvári.

„Niekto bude musieť doručiť správu.“ Vhalla netušila, prečo sa vôbec zdržiavala hovorením „niekto“. „Koľko času mu zostáva?“

„Neviem. Už mal byť mŕtvy,“ hlesla Elecia.

„Koľko času mu zostáva?“ zopakovala Vhalla.

„Bez liekov možno týždeň...“ Tie slová boli rozsudkom smrti a všetci to vedeli.

„Do Soricia je to týždeň pochodu.“ Nikto Vhallu neopravil v jej hodnotení situácie. Správne si zapamätala, čo vravel Cisár, než sa vydali k Priesmyku. Začala päste. „Pôjdem ja.“

„Čože?“ vybafol Fritz. „Vhal, je to týždeň cez územie nepriateľa, aby si sa dostala na miesto, kde si nikdy nebola!“

„Nikto nebude rýchlejší ako ja.“ Plne sa sústredila na Eleciu, akoby jej plán závisel od jej súhlasu. „Popoženie koňa vetrom. Pre vojsko s pešíakmi je to týždeň; mne to zaberie ani nie polovicu času.“

„Nemožné,“ zamietla Elecia.

„Je nesmierne povzbudivé, ako mi veríš,“ utrúsila Vhalla britko. Eleciu zaskočil drzý tón Východniarky. „Pôjdem a pošlem vám najrýchlejších jazdcov s liekmi. Zvyšní muži, ktorých potrebujete, prídu za nimi.“

„Prečo by som mala prižmúriť oko nad samovražednou misiou?“ mračila sa Elecia. „Veď ty si to hlavné, čo ho drží pri živote.“

„Sama si to povedala. Ani ja ho *nedokážem* udržať nažive.“ Pravda chutila horko. „Naše Puto mu možno zabránilo odísť do Otcovej ríše posmrtného života, no nespasí ho. Ak pôjdem, *možno* zomriem, možno stratí naše Spojenie a *možno* zomrie.“ Tie slová ju pálili na perách. „Ale ak nepôjdem, celkom určite zomrie.“

Elecia hodnú chvíľu váhala. „Povedzme, že podporím túto šialenosť,“ odmlčala sa, aby si odhryzla z nechta. Zlovyk, ktorý pred Vhallou dosiaľ neukázala, „lenže Cisár ti nikdy nedovolí odísť. Neviem, čím si ho tak nasrdila, no nespustí ťa z očí.“

„Tak odídem v noci, kým bude spať.“

„Myslíš to vážne?“ Vhalla postrehla, ako sa v Eleciinej tvári mihla nová emócia. Toto u nej videla iba raz po tej piesočnej búrke: rešpekt.

„Čo urobí? Vyšle za mnou jazdcov?“ Vhalla sa zasmiala; mix šialenstva a zúfalstva mal chlácholivý účinok. „Ktorý z koní je najrýchlejší?“

Elecia ani nerozmýšľala a hneď odvetila: „Bojovník.“

„Bojovník?“ Vhalla meno koňa nepoznala.

„Aldrikov... ale tá beštia nedovolí, aby sa k nej priblížil niekto iný. Nemohli sme ho ani odviešť. Len poslušne kráčal za koňom, cez ktorého prevesili Aldrika.“

Vhalla vytesnila predstavu Aldrika – krvavého, zomierajúceho a nedôstojne prehodeného cez konský chrbát. Keď sa prebudí, bude to len zlý sen. Bude v bezpečí a *prebudí sa*. „Tak pôjdem na Bojovníkovi.“

„Prišla si aj o uši spolu s rozumom?“ Elecia prevracala oči. „Bojovník tá...“

„Nechá ma na sebe jazdiť.“ Vo Vhallinom hlase bolo cítiť taký pokoj a istotu, že Elecia zmlkla. Prejzdila vedľa toho koňa takmer celý kontinent a časť jeho pána žila v nej. „Výrazím po zotmení. Budem potrebovať nejakú mapu.“

„Hračka, zoženiem ti kompas,“ uvažovala Elecia nahlas. „Soricium je na sever odtiaľto.“

„Počkať, ty s tým súhlasíš?“ Fritz zažmurkal na Eleciu a otočil sa k Vhalle. „Nie, Vhal, to nesmieš.“

„Prečo?“ Vhalla zazrela na svojho zradného priateľa.

„Nie, ja-ja som si myslel, že som stratil aj teba... a ty si teraz takmer v poriadku... nemôžeš odísť...“ Hlas jej priateľa stíchol do šepotu.

Vhalla si uvedomila, že aj keď sa v Priesmyku prezradila ako Veterná čarodejka a zahodila krytie Serien Leral, stále potrebovala jej srdce. Potrebovala to pancierové a z krvi ukuté bezcitrné brnenie, ktoré si okolo seba vystavala Serien. Ak ho v sebe nenájde, nedokáže odísť.

„Fritz,“ prihovorila sa mu šeptom. Pritiahla si ho a pevne ho objala. Kdesi hlboko vnútri Vhalla objímala samu seba, to dievča, ktoré sa ešte vždy chvelo, triaslo a plakalo. „Bude to dobré. Musím to urobiť.“

„Prečo?“ fňukal Fritz.

„Vieš prečo.“ Vhalla sa nežne zasmiala. „Milujem ho.“

„Láska z teba urobila hlupaňu,“ zamumlal jej do hrude.

Vhallin pohľad sa stretol s Eleciiným, keď odvetila: „Viem.“

Spola Západniarka, spola Severanka si pokojne premeriavala Vhallu, akoby hodnotila to, čo sa Vhalla chystala povedať.

„No ak mám byť hlupaňou, tak len pre neho. Spadla som pre neho prihlboko, aby som to teraz vzdala a nechala ho odísť.“

„Zmenila si sa, Vhal.“ Fritz sa odtiahol a počúchal si oči.

„Viem.“ Nemalo význam zapierať.

Zvyšok dňa strávila s Fritzom a opúšťala ho s prísľubom, že ho bude čakať v Soriciu. Nezostávalo im iné, iba tomu prísľubu veriť. Keď po ňu večer prišla Elecia, zdalo sa, že Fritz sa už upokojil – rezignoval.

„Kam ideme?“ zašepkala Vhalla, keď si všimla stan, ku ktorému kráčali.

„Myslíš si, že by som ťa nechala odísť bez toho, aby si ho videla?“ Elecia úkosom pozerala po Vhalle, čím ich nezvyčajný vzťah premenila na priateľstvo.

„Ak to zistí Cisár...“ Vhalla sa obzrela ponad plece. Pamätala si Eleciino varovanie.

„Nezistí.“

Ihneď pochopila, odkiaľ berie tú istotu. Jej zdroj stál po stranách vchodu do stanu. Dvaja vojaci celí v čiernom, členovia Čiernej légie – mágovia. Pre Vhallu boli bezmennými cudzincami, no snažila sa zapamätať si ich tváre, keď ju bez slova vpustili dnu. Boli to tváre dobrých mužov.

Vo vzdialenom kúte horel osamotený plamienok. Vznášal sa nad kovovým diskom a sotva vyžaroval dosť svetla, aby videla. Bol taký malý, že pod tou haldou maskovacieho krovia prevládala v stane takmer úplná tma. Atmosféra dnu bola sklúčujúca. Páchlo to tam po krvi, telesných tekutinách a smrti.

Pri pohľade na neho klesla na kolená a rukou si zakryla ústa, aby nevykrikla od radosti a zúfalstva.

Aldrikove oči boli opuchnuté tak, že sa nedali otvoriť. Celý bol pozakrývaný stohom diek, no tu a tam sa jeho telo striaslo, akoby mu bola zima. Len to a ešte pomalé dvíhanie a klesanie hrudníka boli jedinými známkami života. Každý centimeter tela mal pokrytý žltým obvazom, čo mokval hnisom. No najhrozivejšie pôsobila tá veľká rana na spánku, z ktorej sa neúnavne rinula krv.

Načiahla sa a vzala princa za zabandážovanú ruku, aby si ju privinula. Pravú ruku, ruku, ktorá jej písala listy, ruku, ktorá ju ískala vo vlasoch, kým spala, ruku, ktorá si pridržala jej tvár, keď ju bozkával; tá úžasná ruka bola plná nekonečných možností a teraz bezvládne spočívala v jej dlaniach.

„Prečo si mi to urobila?“ zachripela Vhalla. Robila, čo mohla, aby udusila vzlyky a neprebudila celý tábor.

„Aby si ho videla,“ povedala Elecia smutne.

„Aby si ma zlomila.“ Vhalla sa opäť prinútila pozrieť na Aldrikovu tvár a ten pohľad na ňu zapôsobil ako neviditeľný meč, ktorý ju rozpáral od hrdla až po žalúdok. Všetka sila, ktorú v sebe zbierala, bola preč. Odhodlanie vyprchalo s jeho blízkosťou. Teraz ho predsa nemôže opustiť. *Nedokáže to.*